

Grunde, jeg har anført, maaske kunde medvirke til, at denne Sag kunde blive ordnet endnu i Aar, lang Tid vil det alligevel ikke lade sig gøre at udsætte denne Sag.

Der er en Sag til, jeg kortelig skal berøre. Den findes omtalt i Betænkningen Nr. 65 under den grønlandske Handel. Der er foreslaaet en Understøttelse til Overstyrmand Thomsen Madsen til et Beløb af 300 Kr. Et Medlem af Udvalget, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds, har stillet Forslag om at yde 180 Kr. mere, saa at vedkommende Styrmand fik 480 Kr. Jeg skal her sige, som jeg sagde om den anden Sag, at jeg naturligvis ikke mener, at Tinget i dette Øjeblik vil gaa med til at forhøje Bidraget, men jeg tror, at de Grunde, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds i Gaar anførte, ere tilstrækkelige til Motivering af, at man yder vedkommende Styrmand det Beløb af 480 Kr., som det ærede Medlem har stillet Forslag om. For øvrigt findes der jo i Motiveringen til det i Efteraaret forelagte Finanslovsforslag, Oplysninger, som vise, at vedkommende Styrmand ikke ere pensionsberettigede, og at det kun er i et enkelt Tilfælde, at en Styrmand har faaet Pension. Jeg vil da henstille til den højtærede Minister og det højtærede Finansudvalg, om de ikke mene, at der kunde være Anledning til at gøre en Forandring i disse Bestemmelser, saa at virkelig veltjente Styrmand, som den, der her er Tale om, jo er, kunde faa deres Pensionsforhold ordnet paa samme Maade som Skibsførerne eller andre, som sejle under den grønlandske Handel. Det forekommer mig, at der kunde være Rimelighed i, at man foretog en Forandring i disse Bestemmelser, hvorved man gav ældre dygtige Styrmand bedre Forhold at leve under, end der kan være Tale om efter de nu-gældende Regler.

Hammerich: Jeg skal ikke længe lægge Beslag paa Tingets Opmærksomhed. Da jeg indtegnede mig som Taler, var det nærmest for at udtale min imod det Forslag, som det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) har stillet om at formindske Udgiften til det rullende Materiel. Jeg plejer jo at kunne følge det ærede Medlem i de Forslag, han stiller, og derfor ønskede jeg at angive de Grunde, hvorfor jeg mener ikke her at kunne gøre det. Naar jeg skal nævne disse Grunde, er det jo lidt paafaldende, at jeg kommer til at konkludere væsentlig til det samme, som det ærede

Medlem, men ganske vist kan jeg dog ikke paa Basis af denne Konklusion slutte mig til hans Forslag. Jeg finder det ganske rigtigt og meget tiltalende, at naar han her var inde paa at beklage, at vore Statsbaner givte et saa ringe Overskud, rettede han dermed ikke et Angreb paa Statsbanestyrelsen, men i Virkeligheden paa Lovgivningsmagten. Han udtalte nemlig, efter min Mening med god Ret, at det ringe Udbytte vi have af vore Statsbaner, er en Følge af den Jærnbanelpolitik, som vi inaugurerede i 1896—97. Nu er det ganske vist saa, at det var Regeringen, der i Forstaaelse med Statsbanestyrelsen fremsatte Forslaget om de billige Takster, men lige saa sikkert er det, at naar Regeringen allerede straks i saa Henseende gik temmelig vidt, var det under Paavirkning af de Ønsker og det Syn paa Jærnbannerne og deres Opgaver, som man vidste vare raadende i Befolkningen og ogsaa her i Rigsdagen. At det forholdt sig saaledes, viste sig ogsaa, da Sagen blev behandlet, thi uagtet Regeringen var gaaet vidt, tvang Rigsdagen den til at gaa videre endnu, ja absolut videre, end Regeringen fandt det ønskeligt og forsvarligt. Endda skete det, som den ærede Ordfører i Gaar bemærkede, at da saa Loven kom ud i Befolkningen, hed det sig rundt om, at man var bleven snydt, at man ikke havde faaet tilstrækkelig billige Takster. Der er ikke Tvivl om, at det er den dermed inaugurerede Jærnbanelpolitik, disse urimelig lave Takster, som vore Statsbaner arbejde med, der have ført til det i disse Aar særlig aftagende Udbytte af Statsbanerne. At man har Lov til at føre en saadan Politik, er jo klart. Man kan sige: Banerne skulle betragtes som vore Landeveje, vi forlange ikke af dem, at de skulle give Renter af den Kapital, der er anbragt i dem, og man behøver da heller ikke i og for sig at forlange det af Banerne. Men man maa da ogsaa være paa det rene med, at bygger man saaledes paa det industrielle Gode, som Statsbanerne ere for Befolkningen og Erhvervslivet, maa man ogsaa finde sig i det mindre direkte økonomiske Udbytte, man kan faa af dette Aktiv. Det var dog ikke blot det, man slog fast ved denne Jærnbanelpolitik, det at man skaffede Befolkningen billige Takster, nej, man slog tillige fast, at vore Statsbaner skulde bygge paa Princippet: Stor Omsætning.

Men man maatte da ogsaa være klar over, at naar man da ikke vilde gøre noget rent meningsløst, vilde det blive nødvendigt